

d ů v o d ů :

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje toliko důvod zmatku č. 5. §u 281. tr. ř., poněvadž jest prý rozsudek nejasný a neúplný ohledně části svých důvodů, kde se uvádí na přetřes otázka bez-trestnosti pro účinnou lítost. Zmateční stížnost vychází při tom z údajů obžalovaného, učiněných při hlavním líčení, že když jeho delikt byi odhalen, byl zavolán do kanceláře továrny a že mu tam bylo řečeno, když se přizná a škoda bude nahražena, že se mu vše odpustí.

Řečené vady prý pozůstávají v tom, že bylo opominuto klade-ním patřičných otázek svědku R. přesně zjistiti, pokud toto tvrzení obžalovaného se zakládá na pravdě, a kdy obžalovaný byl zavolán do kanceláře, zda před tím než bylo vyrozuměno četnictvo, anebo teprve po té. Leč těmito vývody uplatňuje se jenom vadnost řízení, nikoli však vadnost rozsudku, jež jedině by mohla vylíčiti uvedený formální důvod zmatku. Bylo by bývalo věci obhájce, patřičnými otázkami nebo návrhy při hlavním líčení působiti, aby řízení bylo doplněno ve směrech, jež se mu zdají důležitými. Kdyby soudní dvůr mu v tomto směru byl činil obtíže zamítnutím návrhů, mohl případně uplatňovati důvod zmatku č. 4. §. 281. tr. ř. pro obmezování práv obhajoby. Že by však nebylo přihlíženo k nějakému návrhu obhajoby v naznačeném směru, nelze vyčísti z protokolu o hlavním přelíčení a netvrdí ani zmateční stížnost. V důvodech rozsudku však se zjišťuje výslovně, že otec obžalovaného nahradil škodu teprve odpoledne toho dne, kdy četnictvo dopoledne zvědělo o zavinění obžalovaného. Předem uvedeným tvrzením obžalovaného ohledně slibu mu v kanceláři továrny daného ostatně nebylo třeba se zabývati, obzvláště v důvodech rozsudku již z toho důvodu, poněvadž zcela všeobecný slib učiněný prý dle toho obžalovanému, patrně neodpovídá narovnáni povahy vyčtené v §u 188. lit. b. tr. z. Bylo tedy zmateční stížnost jako zřejmě neopodstatněnou zamítnouti ihned při poradě neveřejné dle uvedeného ustanovení novely k trestnímu řádu z roku 1877/78.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího dvoru soudního a zrušovacího z dne 26. září 1916, ^{Kr III 177/16}₁.)

Dr. Adolf Procházka.

Výrok v dopise zavřeném a jedné osobě určeném nestal se „veřejně neb před více lidmi“ proto, že dopis na poště musí projíti censurou.

Jak ke skutkové podstatě §u 303. tr. z., tak i ke skutkové podstatě dle §u 305. tr. z. jest potřebí veřejnosti, resp. aby příslušný výrok se stal před více lidmi. Byť i soud zjišťoval, že obžalované bylo

známo, že jest u poštovního úřadu, kde byl dopis odeslán, zavedena censura, a že tedy věděla, že se dopisy otvírají, není tím ještě splněna hořejší podmínka ohledně dopisu, který dán na poštu zavřený a poslán jednotlivé osobě. Uzavření dopisu činí jeho obsah za normálních poměrů veřejnosti resp. jiným osobám mimo adresáta nepřístupným. Sdělí-li adresát dopis bez přičinění odesílatele jiným osobám, musí sám zodpovídati rozšiřování obsahu. Předpoklad veřejnosti nemůže však býti sjednán ani tím, že dopis má projíti censurou a že pisatel měl počítati s tím, že bude dopis prohlédnut úřední osobou. Přichází přece obsah dopisu jen k úřední vědomosti úřední osoby censurou pověřené, jež následkem povinnosti k mlčelivosti nesmí obsah dále rozšiřovati. Nebylo-li však takto projev obžalované pokládati za veřejně neb před více lidmi přednesený, nemůže zde býti ani skutkové podstaty §u 303., ani skutkové podstaty §u 305. tr. z. . . .

(Rozhodnutí kasačního soudu ze dne 9. října 1916, č. j. $\frac{\text{Kr III } 79/16}{4}$.) —x.

K výkladu pojmu „sdělení“ ve smyslu § 488. tr. z.

C. k. nejvyšší dvůr soudní a zrušovací zavrhl zmateční stížnost obžalované M. B. do rozsudku c. k. kraj. soudu v Ol. ze dne 21./4. 1916 $\frac{\text{Vr IX } 1272/15}{39}$, jímž byla uznána jen vinnou přestupkem proti bezpečnosti cti dle §u 488. tr. z. a čl. V. zák. ze dne 17./12. 1862 č. 8. ř. z. z r. 1863.

D ů v o d y :

Zmateční stížnost obžalované běře její odsouzení dle §u 488. tr. z. a čl. V. novely k zák. trest. z roku 1862 v odpor dle §. 281. č. 9. a) tr. ř. jakožto prý právně mylnou, poněvadž inkriminovaný obsah dopisu, který obžalovaná v uzavřené obálce dala na poštu, vyjádřuje prý jen drastickou kritiku orgánů pověřených prováděním rekvisicí, nikoliv však takové obviňování rekvisici nařídivšího okr. hejtmanství prostějovského, jež by spadalo pod § 488. tr. z. Mimo to schází tu prý s dostatek zřetelné označení okr. hejtmanství »známkami na ně se hodícími«, aby bylo lze spatřovati v hejtmanství tom předmět urážky. Rovněž prý nedá se v dopisu úředně zadrženém shledati »sdělení« ve smyslu §. 488. tr. z.

Než sbor soudní usuzuje z okolností, že, jak obecně známo, i dříve již rekvisice nařizovány byly okres. hejtmanstvím, jakož i z toho obratu v dopise obžalované, že si lidé chodí stěžovati na okr. hejtmanství, nejen že obžalovaná dobře věděla, že opatření, o kterých psala, vycházela od okres. hejtmanství prostějovského, nýbrž i že se výpady v inkriminovaném dopise vztahovati mohou jedině na okresní hejtmanství prostějovské a na jeho nařízení resp. orgány.